

Res
Copertă: Dan M. Seid, Andreia E. Breaz
Corectură: Blanca Pop, Dan M. Seid
Tehnoredactare: Andreia E. Breaz
Colecția: PROZĂ

Descrierea CIP aparține Bibliotecii Naționale a României
ISBN GENERAL 978-606-730-737-5
ISBN SPECIFIC VOL. 2 978-606-730-739-9

© Dan M. Seid

Toate drepturile sunt rezervate.

Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
fără acordul Editurii și al autorului.

Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2021

Editor: Nadia Fărcaș

E-mail: office@edituraecou.ro

Telefon: 0745828755; 0364730441

www.edituraecou.ro

Dan M. Seid

Băiatul fără lacrimi

Vol. II

Editura Ecou Transilvan
Cluj-Napoca
2021

CUPRINS

Capitolul 1. Orașul își deschide ochii	5
Capitolul 2. Confruntarea	16
Capitolul 3. Chipuri cunoscute pe câmpul de luptă	30
Capitolul 4. Secretele orașului	45
Capitolul 5. Planuri de luptă	64
Capitolul 6. Claraa	96
Capitolul 7. Ciocnirea titanilor	108
Capitolul 8. Răni adânci	143
Capitolul 9. Din durere se nasc monștrii	175
Capitolul 10. Lacrimi de foc	205
<i>Scurt istoric al personajelor</i>	<i>222</i>

Ochii se deschid, dar nicio lacrimă nu apare
Albul zăpezii se confundă-n ei
Putere nemărginită, ură și durere
Se revarsă-n valuri peste cei priviți de ei.

Capitolul 1

Orașul își deschide ochii

Umbrele serii aruncă și mai mult mister asupra adunăturii de curioși ce sușoteau și se împingeau tot mai aproape de banda galbenă ce afișa, cu litere mari și negre: „NU TRECEȚI! SCENA UNEI CRIME!”.

Poliția se străduia să-i țină cât mai departe, dar degeaba, oamenii, indiscreți din fire, nu puteau sta locului fără să nu încerce să arunce o privire înspre corpul acela neînsuflețit, ce tocmai fusese acoperit cu un cearceaf alb de un criminalist. Nu poți să-i condamni, sărăcuții de ei nu au avut parte de asemenea scene însângerate de multă vreme.

Lupta aceea teribilă dintre un om al străzii și un Ochi Alb, de acum patru sau cinci ani, a ținut mult timp aprinsă imaginația cetățenilor acestui oraș. Poate că mai persistă încă imaginile de pe strada Bradului, pe undeva prin colțurile imaginației lor – a fost mult sânge atunci –, la fel și acum, dar indiferent de grandoea imaginației omului de rând, acea luptă a avut loc în văzul lumii, precum aceasta și imediat au început să apară comparațiile între cele două evenimente – de altfel, străine unul de celălalt.

— Mainai, te rog, împrăștie gloata asta de ochi flămânzi.

— O secundă, șefu'. Îi trimit imediat la culcare.

Mainai chemă patru agenți și începu să îndepărteze mulțimea. Oamenilor nu prea le convenea și asta pentru că ar fi dorit să afle cât mai multe despre această hidoasă crimă petrecută chiar sub ochii lor, dar Mainai era un tip ce putea să se facă înțeleș cu puține vorbe atunci când trebuia să execute un ordin dat de șeful său.

Între timp, cel numit „șefu'', anume – Martin Vanchen, cerceta cu băgare de seamă fiecare centimetru din jurul victimei. Ceva nu i se părea în regulă. Era mult sânge. Poate prea mult pentru „gustul” său.

— Cine a făcut asta? Cine? se întrebă el, căzând pe gânduri.

— E liber! îl anunță Mainai după ce termină cu mulțimea.

— Bravo. Vino aici.

— Ce este?

— Vezi ceva ciudat?

Mainai se scărpină în cap câteva secunde, ca și cum voia să-și descâlcească gândurile și să vină cu un răspuns impresionant pentru șeful său.

— Un cadavru cu fața tocită, zise el mai apoi. Aproape că mi-e milă de el, dacă nu aş crede că a meritat-o.

— De ce crezi asta?

— Cine naiba dă atât într-un om, dacă nu ar merita? E la mintea copiilor.

Vanchen zâmbi.

— Într-adevăr. Altceva?

— Mult sânge. În rest, nu văd nimic deosebit. O răfuială între doi nebuni?

— Așa ar părea, dar lipsește ceva.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Vanchen continuă:

— Să iei și probe de sânge de pe pumnii ăstuia, să vedem ce aflăm.

În timp ce tot cerceta mâna însângărată, ochii i se fixară pe buricul unui deget. Câteva momente stătu nemișcat cu gândul la ce ar putea descoperi. Mai apoi, se încumetă și șterse sângele ce acoperea micul tatuaj. Un romb încadrat de patru puncte, iar în mijlocul rombului, numărul zece. Acum, ochii îi tremurau în orbite.

— Oare să fie adevărat? șopti el.

— Ce anume, șefu'?

— Nimic, doar gândeam cu voce tare. Te rog, ocupă-te de probe. Vreau un răspuns cât mai repede.

— Am plecat. Te sun cum aflu ceva.

Mainai plecă în grabă cu o mașină a poliției.

Vanchen făcu câteva poze degetului tatuat, apoi se ridică și se deplasă câțiva pași. Se așeză pe o bancă. Era îngândurat, iar gândurile astea nu erau deloc liniștitoare.

— Organizația Secretelor în orașul ăsta? Dar mai mult decât atât, cine naiba să-l omoare în halul ăsta pe unul dintre ei? șoptea el cu băgare de seamă, ca nu cumva să fie auzit.

Era frig afară, dar asta nu părea să-l deranjeze pe curiosul detectiv. Trecură minute bune cu el stând pe acea bancă. Se gândea-n stânga și-n dreapta, la ceea ce a descoperit. De prea mult timp așteptase clipa asta. Fața asta tocită era, cu siguranță, a unuia dintre cei zece Numeros. Dar cum? De ce?

„Ce naiba se întâmplă?”.

Nu putea sta locului nici măcar o clipă după ce tocmai aflate, așa că îl apelă pe Mainai. Spera în sinea lui că nu se înșală și că totul e real.

— Ne întâlnim de urgență la sediu.

— Dar abia am pus probele în mâinile specialiștilor. S-a întâmplat ceva?

— Se întâmplă multe, băiete, dar până una-alta am de vorbit cu tine. Vino la sediu. Lasă numărul meu privat și spune-le să mă sune cum află ceva. Te aștept.

— Am înțeles.

Mainai privi pentru câteva secunde-n gol. „Șeful trebuie să fi mirosit ceva al naibii de important dacă vrea neapărat să vorbim”, gândi el, cu gravitate-n ochi. Numai-decât lăsă numărul de telefon al lui Vanchen și, după ce se asigură că șeful laboratorului criminalistic pricepuse ce are de făcut, se făcu nevăzut.

Biroul era cuprins cu totul într-o liniște apăsătoare. Tablourile, decorațiile și premiile primite de Martin Vanchen de-a lungul timpului stăteau ținute-n peretele acela negru ca smoala și aruncau o lumină amară asupra întunecimii acelei camere ce trezea semne de întrebare în sinea oricui o vedea.

El stătea tolănit pe canapea, dar concentrarea îi era de neclintit. Aștepta. Nu trecu mult timp și Mainai bătu ușor în ușă, apoi intră.

— Doamne! Nu o să mă obișnuiesc niciodată cu camera asta. E prea neagră.

— Mă ajută să-mi găsesc gândurile.

— Da, știu asta și totuși nu pot să nu mă repet de fiecare dată când intru aici. E prea ciudată. Pot să fac puțină lumină?

— Lampa.

— E bună și lampa, suspină el, ușurat.

— Am cafea.

— E bună?

— Servește-te, o să fie o noapte lungă.

Mainai îl privi atent, la lumina galbuie a lămpii. „Șeful e măcinat de ceva serios. Ce să fie?”.

— Zahăr ai?

— În borcanul negru.

„Orice este, eu o să îl ajut cum pot mai bine”.

— Desigur, borcanul negru. Aș putea spune că negru e culoarea ta preferată, dar se zice că nu e o culoare...

— Îmi plac toate culorile, dar negrul pare a fi precum un partener pentru mine. Mă ajută să mă concentrez, dar știi deja toate astea.

— Partener? se miră Mainai.

Vanchen zâmbi.

— Nu înșista.

— Nu insist.

— Am motive să cred că e un Numeros, continuă Vanchen.

Mainai înlemni cu cana de cafea în mână.

— Numeros? reuși el să scoată un cuvânt pe gura-i amorțită de fiori reci.

Vanchen zâmbi cu căldură, iar Mainai nu înțelegea cum de face asta în asemenea momente. „E un om perfect!”, gândi el.

— Exact.

— Dar cum poți să îți dai seama? Și cum de crezi că ei chiar există? Parcă nu prea agreeai acest subiect.

— Da, ai mare dreptate, dar asta a fost în trecut. Tot atunci am avut parte și de unele semne de întrebare pe care colegul nostru, Somne, le-a ridicat.

— Somne? Ce legătură are el cu asta?

— Are. Ascultă-mă. Acum trei ani a venit la mine și mi-a spus să părăsesc casa în maxim zece minute. M-a privit în așa hal, încât am făcut întocmai. Am luat-o pe fiica mea și am plecat în grabă cât mai departe. Soția era plecată cu munca...

— Nu înțeleg, îl întrerupse Mainai.

— Nici măcar nu am închis ușa la casă. Am plecat. Îți aduci aminte ce a urmat în acea zi?

— Care zi?

— Ziua în care casa în care locuiau ei a explodat, iar băiatul, Lesnia și Somne, au dispărut fără urmă.

— Acea zi?

— Da.

— Tot nu înțeleg ce are de a face cu cele petrecute azi în parc. Se poate mai clar?

— În ziua în care Somne m-a avertizat, a mai făcut ceva pentru mine.

Mainai se încruntă – semn că era curios peste măsură.

— Ce anume?

— A scos un cuțit și a scrijelit pe perete un semn.

— Un semn?

— Un romb încadrat de patru puncte.

— Nu...

— Atât. Apoi a plecat în mare grabă.

— Ce vrei să spui?!

— Oare?

— Vrei să spui că Somne a fost trimis după tine de către Numeros?

— Asta nu știu, dar după cum îți amintești, eu lucram atunci la istoria lor, iar asta nu cred că le cădea prea bine, știi tu, faptul că nu eram adeptul mișcării lor. Ceea ce mă duce cu gândul la următoarele...

— Stai așa. Vrei să spui că Somne se afla în casa ta pentru a te elimina?

— Nu știu sigur, dar știu că Numeros își rezolvă singuri problemele, iar asta mă duce cu gândul la...

— Nu cred. Nu se poate. Somne?!

— Gândește-te bine la tot ce s-a întâmplat. Somne a apărut la mine din senin și mi-a spus să plec, și mai apoi s-au întâmplat toate cele ce s-au întâmplat. Câte cadavre am adunat din oraș? Și mai mult de atât, nici urmă de Somne sau de Lesnia, ce să mai zic de băiatul lor. Ce spui? Nu crezi că au vreo legătură?

— Nu știu ce să zic, chiar nu știu. Și cadavrul ăsta? Ce te face să crezi că e un Numeros?

Vanchen îi arată pozele.

— Cum de nu am observat asta?

— După reacția ta să înțeleg că ești șocat?

— E puțin spus, mormăi Mainai.

— E ceva normal, zice Vanchen. Cine n-ar fi?

— Numărul zece?

— Da.

— Deci, să înțeleg că Organizația Secretelor există cu adevărat și tot ce se povestește despre ei e adevărat?

— Există, dar poveștile pot fi scrise pe pagini aurii. Trebuie să scriem singuri povestea lor, ca să știm cu adevărat cine sunt și ce vor.

— Înțeleg. Acum ce facem?

— Nu avem timp de stat în pat. Trebuie să aflăm cine era asta și mai important, cine l-a lipit așa bine de pământ.

— Da, asta trebuie să facem, dar al naibii să fiu dacă știu de unde să începem.

— De unde se începe întotdeauna atunci când ai întrebări, de la locul crimei.

— Da, ai dreptate, dar de acolo venim.

— Știu, dar ceva ne scapă. Să mergem.

Mainai încă era șocat. Prea multe informații deodată și nu era sigur că a înțeles bine, sau dacă, măcar, a înțeles ceva. Somne era implicat în misterioasa poveste a Organizației Secretelor, iar mai mult decât atât, acum, din senin, apare un cadavru al unuia dintre ei. „Ce naiba se întâmplă?”.

*

Opriră mașina și coborâră.

Mergeau agale cu lanternele aprinse cercetând centimetru cu centimetru. Nu trebuiau să omită nimic, deși, dacă această luptă a fost purtată de doi Numeros, ceea ce, cu siguranță că Vanchen crede – mai mult ca sigur că nu vor găsi multe indicii care să-i ducă aproape de cel ce a plecat de aici în viață.

Vanchen era atent la tot, dar gândurile îi trădau neliștea ce-l cuprindea tot mai tare. În schimb, Mainai era mult mai neglijent. Călca apăsător și lăsa multe locuri necercetate. Transpira, cu toate că afară erau minus două grade. Emoțiile. Nu știa ce să caute. Organizația Secretelor era prea mult pentru el. Încă de acum cinci ani, de când Vanchen începuse să se intereseze de ei, ideea asta nu l-a prea încântat. Se temea de ei. Cum să nu, când auzise atâtea despre ei! Erau puternici. Secretele au putere, și încă ce putere! Cine nu are secrete? El avea. Asta să fie motivul fricii lui?

Curlo Mainai este un detectiv bun. La prima impresie, toată lumea spunea că e chiar tipul ăla de detectiv care-și face treaba lui și pe a celorlalți fără să comenteze și pe bună dreptate, deoarece asta era adevărul. Fricos? Asta nu ar fi spus-o nimeni despre el. Era grăsuț. Da. Îi plăcea să mănânce cam mult și totuși, asta nu-l împiedica să alerge kilometri întregi dacă era nevoie. Era ascultător și nu-și lăsa îndatoririle să aștepte. Era genul de om care avea nevoie de un șef. Exact. Avea nevoie de un șef care să fie mai puternic și mai deștept decât el. Un șef care să-l îndrume, care să-i dea ordine și care să-l certe. El nu putea să fie șef, dar putea și dorea să fie ajutorul unuia. Și-ar fi dat viața pentru șeful său. Asta era calea lui. Un slujitor. Știa asta și nu-l deranja, ba chiar îi plăcea. Asta era tot ce și-a dorit vreodată. De aceea o făcea atât de bine. I se potrivea de minune locul doi și el accepta asta cu zâmbetul pe buze.

— Mainai, concentrează-te, nu e loc de greșeli.

— Da, șefu'. Sunt concentrat, doar că nu știu dacă o să și găsim ceva prin zăpada asta.

— Știu ce spui, dar nu trebuie să ne dăm bătuți. Căutăm până găsim ceva.

— Am înțeles!

Doar îl privea pe Vanchen și era imediat încărcat cu energie. Asta însemna șeful lui pentru el. Era omul care îi arăta mereu cine este și ce are de făcut. Acum este foarte pornit și căutarea acelui nimic prinde sens. Șeful avea dreptate. Întotdeauna are.

După o vreme de căutări nerăsplătite, se așezară pe aceeași bancă pe care Vanchen se odihnise și mai devreme. Nimic nou. Era liniște în parc la acea oră și cam întuneric, dar când Vanchen își duse mâna la ureche să-și activeze *Eartel*-ul, luminile orașului intensificară albul zăpezii atât de tare, încât, pentru o clipă, Mainai crezu că se face iar ziuă.

— Ești sigur? Înțeleg. Mulțumesc.

— Rezultatele? Întrebă Mainai.

— Da.

— Și?

— Cadavrul nu apare în nicio bază de date.

— Era de așteptat.

— Dar sângele de pe mâinile sale este a lui Somne.

— Ce? Sări ca ars Mainai.

— Da, ce spui de asta? Încet, încet, umbra se ridică.

— Dar cum e posibil? Somne? Imposibil.

— N-are rost să ne întrebăm prea multe, dar cu siguranță trebuie să facem totul pentru a-l găsi pe Somne. Doar el ne poate răspunde întrebărilor.

— Și apoi?

— Rămâne de văzut. Organizația Secretelor e importantă pentru mine și, pentru a afla lucruri noi despre ea, sunt gata să fac orice.

— Înțeleg, răspunse Mainai și privi în altă parte.

— Ce e?

— Nimic...

— Te cunosc foarte bine, haide, spune-mi ce te frământă.

— Nimic, sincer. Chestia e că nu înțeleg cum de te controlezi atât de bine.

— Adică? se miră Vanchen.

— Tocmai ce am aflat că Somne e implicat în asta și tu abia dacă reacționezi la o veste așa de importantă.

— Înțeleg unde bați, râse Vanchen, ridicându-se de pe bancă. Somne a fost un om valoros pentru forțele de ordine din orașul ăsta, un prieten chiar, așa că nu pot să mă pripesc cu deciziile. Trebuie să fiu foarte atent la detalii, altfel nu o să pot descifra nicidecum misterele lor.

— Crezi că merită?

Vanchen zâmbi și schimbă subiectul:

— Haide! Căutarea nu s-a încheiat. Cine știe ce zace prin zăpada asta strălucitoare.

Mainai dădu din cap aprobând cuvintele șefului. Se ridică și, aruncându-și privirea pe zăpadă, începu să caute. Șeful lui făcu la fel.